

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010369
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3820010369.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému A. A., nar. XX.X.XXXX v R., trvale bytom J., t.č. A. A., S. XX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 22. februára 2022 odvolanie obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. novembra 2020, sp. zn. 1T/69/2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného sa z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. novembra 2020, sp. zn. 1T/69/2020 bol obžalovaný A. A. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 214/2019 Z. z. na tom skutkovom základe, že

hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojej dcéry M. V., predtým A., nar. XX.XX.XXXX a M. V., predtým A., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 13P/701/2005-56 zo dňa 07.03.2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.04.2006 bol zaviazaný platiť na dcéru M. sumu vo výške 86,30,-eur (2600,-Sk) a na dcéru M. sumu vo výške 79,67,-eur (2400,-Sk) matke detí C. V., teraz C. K. V. mesačne vždy do 5-teho dňa v mesiaci vopred súčinnosťou od 01.06.2005, následne rozsudkom Okresného súdu Prievidza pod č. 16P/53/2011-145 zo dňa 14.03.2013 bola vyživovacia povinnosť na dcéru M. zvýšená na sumu 120,-eur a na dcéru M. na sumu vo výške 130,-eur mesačne vždy do 25-teho dňa v mesiaci k rukám matky súčinnosťou od 01.12.2011, vyživovaciu povinnosť si neplnil v K., v J. ako i všade tam, kde sa nachádzal v období od 17.01.2011 do 10.05.2011, od 18.01.2013 do 08.07.2013 a od 07.07.2016 až doposiaľ tým, že v období od 17.01.2011 do 10.05.2011, 18.01.2013 do 08.07.2013 a od 07.07.2016 až doposiaľ je samostatne zárobkovo činná osoba so živnostenským menom A. A. - BB-ELMONTA a miestom podnikania S. ulica XX, A. A., čím ostal dlhovať poškodenej C. K. V. za zavinené obdobie od 17.01.2011 do 10.05.2011, 18.01.2013 do 08.07.2013 a od 07.07.2016 do 23.11.2020 na dcéry sumu vo výške 11.543,88,-eur.

Za tento trestný čin bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., § 51 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. k trestu odňatia slobody s probačným dohľadom v trvaní 28 (dvadsať osem) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 51 ods. 2 Tr. zák. bol výkon uloženého trestu podmienčne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 51 ods. 4 písm. i) Tr. zák. mu bola uložená povinnosť spočívajúca v príkaze podľa svojich schopností a možností v skúšobnej dobe zaplatiť zameškané výživné.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním obžalovaný. V písomnom odôvodnení odvolania namietal, že rozsudok nespĺňa morálny kredit a výchovný charakter, ktorý takýto rozsudok musí spĺňať. Obžalovaný uviedol, že v apríli 2005

daroval C. V. dom v obci J.. Touto nehnuteľnosťou vopred zaistil pokrytie finančného zabezpečenia svojich dcér M. a M.. Nehnuteľnosťou 50.000 Eur mala matka jeho dcér zaistiť až do konca ich štúdia, pričom takto sa dohodli pri spísaní darovacej zmluvy. Podľa obžalovaného matka dcéry v súlade s týmto darom nezabezpečila, pričom obžalovaný nedokázal žiadnym spôsobom toto ovplyvniť. Potrestanie napadnutým rozsudkom za čin, ktorý nespáchal, považuje obžalovaný za amorálne a preto je potrestanie v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v plnom rozsahu a doporučil nové konanie s iným nezávislým spravodlivým sudcom.

Okresnému súdu Prievidza bolo tiež doručené aj odôvodnenie odvolania obžalovaného prostredníctvom svojho obhajcu, v ktorom opakovane uviedol, že napáda rozsudok pre nesprávnosť výroku o vine a výroku o treste, nakoľko nesúhlasí s uznaním za vinného zo skutku, ktorý sa mu v obžalobe kladie za vinu, nesúhlasí s uloženým trestom ani uloženou povinnosťou spočívajúcou v príkaze podľa svojich schopností a možností v skúšobnej dobe zaplatiť zameškané výživné. Obžalovaný sa nestotožňuje s kvalifikáciou jeho konania ako prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. Zopakoval, že pred hlavným pojednávaním ako aj na samotnom hlavnom pojednávaní oznámil a vypovedal pred konajúcim súdom, že svoje deti zabezpečil do budúcnosti a to tak, že dňa 22.05.2005 daroval svojej vtedajšej družke, poškodenej C. V., rod. V. rodinný dom spolu s pozemkami v k. ú. J. zapísané na LV č. XXX a to konkrétne rodinný dom so súpisným číslom 1. postavený na parc. č. XXX, pozemok parc. č. XXX o výmere 232 m², druh pozemku záhrada a pozemok parc. č. XXX o výmere 683 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie. Obžalovaný má za to, že svojim konaním v roku 2005 a to darovaním predmetných nehnuteľností zabezpečil svoje dve deti výživným do budúcnosti a vzhľadom na to už nie je teraz povinný platiť výživné a už vôbec nemôže byť za takéto konanie trestne stíhaný a ani súdený. Predmetné nehnuteľnosti poškodenej C. V. scudzila bez jeho súhlasu a tak zabezpečenie jeho detí zmarila bez jeho viny či súčinnosti. Od samého začiatku vyšetrovania tvrdí, že za vzniknutú situáciu môže výlučne jeho bývalá družka, ktorá zábezpeku pre jeho dve deti, ktorú im poskytol, scudzila. Cíti sa byť takýmto konaním štátu a týmto trestným procesom voči jeho osobe poškodený a taktiež ukrivdený, nakoľko podľa jeho názoru nie je možné, aby konajúci súd vôbec neprihliadal na dar, ktorým zabezpečil svoje dve deti. Podľa jeho slov je to nehoráznosť a pre neho nepredstaviteľné, aby sa v právnom štáte diali takéto krivdy jeho osobe, ktorá sa de facto skutočne postarala o svoje deti. Predmetné nehnuteľnosti obžalovaný ohodnocuje podľa svojej úvahy na 50.000,- eur (slovom: päťdesiat tisíc eur) a má za to, že sa riadnym spôsobom postaral o svoje deti. Predmetná suma predstavuje mnohonásobok zameškaného výživného, ktorého nevyplatenie sa mu kladie za vinu. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/69/2020 zo dňa 23. 11. 2020 vo výroku o vine a výroku o treste a v zmysle ust. § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám rozsudkom tak, že ho oslobodí spod obžaloby v celom rozsahu, nakoľko skutok obžalovaného nie je trestným činom.

Súčasťou odôvodnenia bolo v jeho závere i oznámenie obhajcu, že dňa 01.12.2020 odstúpil od zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo závažných dôvodov v zmysle ust. § 22 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších právnych predpisov.

Obžalovaný podaním doručeným priamo odvolaciemu súdu vyjadril svoje plné stotožnenie sa s odvolaním, ktoré v jeho mene podal jeho obhajca, pričom súčasne predložil fotokópiu Darovacej zmluvy medzi ním a poškodenou C. V. zo dňa 22.02.2005.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza do dňa konania verejného zasadnutia na Krajskom súde v Trenčíne nevyjadril.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Obžalovaný navrhol, aby krajský súd vyhovel jeho odvolaniu a žiadal, aby ho súd oslobodil spod obžaloby.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 22. februára 2022 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine a treste napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného A. A. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Správne pritom dospel k záveru, že s poukazom na vykonané dôkazy bolo spáchanie skutku tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku preukázané, čím obžalovaný nepochybne naplnil všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 214/2019 Z. z. Takémuto správne záveru súdu o vine nasvedčuje najmä výpoveď poškodenej C. K. V., ale i listinné dôkazy predovšetkým rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13P/701/2005 zo dňa 07.03.2006, právoplatný dňa 13.04.2006 a rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16P/53/2011 zo dňa 14.03.2013, ale nepriamo taktiež výpoveď samotného obžalovaného. Obžalovaný nepoprel, že neplatil výživné na maloleté deti tak, ako bol citovanými rozsudkami zaviazaný a na výživu týchto maloletých detí neprispieval v stanovenom termíne, čo odôvodňoval opakovane jednak darovaním nehnuteľnosti a to rodinného domu spolu s pozemkami v k. ú. J. zapísané na LV č. XXX, ktorou podľa jeho slov zabezpečil výživné svojich dcér do budúcnosti a tiež tým, že si nemohol zohnať prácu a teda nemal financie. V tej súvislosti okresný súd správne vyhodnotil obranu obžalovaného za účelovú, jednak z dôvodu, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný pracoval, mal založenú živnosť, nikdy nebol evidovaný na úrade práce a ani nepoberal dávky v hmotnej núdzi, teda nebola zistená žiadna okolnosť svedčiaca tomu, že by obžalovaný nemohol plniť vyživovaciu povinnosť určenú súdom. Pokiaľ ide o tvrdenie obžalovaného, že svoje deti zabezpečil do budúcnosti tým, že dňa 22. 05. 2005 daroval svojej vtedajšej družke, poškodenej C. V., rod. V. rodinný dom spolu s pozemkami v k. ú. J. zapísané na LV č. XXX v hodnote vyššej ako je dlžné výživné a teda nemusel už výživné platiť, s takýmto názorom rovnako nemožno súhlasiť. Správne už okresný súd uviedol, že zaplatenie výživného vopred nie je možné, pričom aj krajský súd z darovacej zmluvy, ktorú obžalovaný predložil zistil, že nehnuteľnosti sú darované družke a nie deťom a v žiadnom z ustanovení tejto zmluvy nie je ani len zmienka o deťoch. Navyac krajský súd uvádza, že zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine v zásade nepripúšťa možnosť splnenia vyživovacej povinnosti jednorazovým plnením na budúce obdobie, teda dopredu napr. za celý čas, kým oprávnená osoba nenadobudne plnoletosť či schopnosť sama sa živiť. Výnimku z tejto zásady predstavuje možnosť tzv. tezaurácie výživného, ktorá je upravená v § 64 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine. Podľa tohto ustanovenia, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, súd môže rozhodnúť o povinnosti zložiť peňažnú sumu na výživné, ktoré sa stane splatné až v budúcnosti, na osobitný účet zriadený v prospech maloletého dieťaťa rodičom, ktorý ho má v osobnej starostlivosti. V rozhodnutí uvedie spôsob, akým sa z tohto účtu zabezpečí v prospech maloletého dieťaťa pravidelné mesačné poukazovanie určených súm na výživné. Takýto spôsob plnenia vyživovacej povinnosti - zložením peňažnej sumy na výživné splatné v budúcnosti je možnosťou ako zabezpečiť plnenie výživného splatného až v budúcnosti, avšak i tento spôsob vyžaduje rozhodnutie súdu. V prejednávanej príhode teda neobstojí obrana obžalovaného o zabezpečení plnenia vyživovacej povinnosti k maloletým dcéram do budúcnosti formou darovania nehnuteľnosti, keď navyac obdarovanou v darovacej zmluve bola poškodená C. K. V. a nie dcéry obžalovaného, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť. Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného A. A. ako prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák.

Odvolačný súd, vzhľadom na uvedené dôvody, dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v odvolaní, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním jeho obhajobných námietok prednesených už pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, neboli spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu konania obžalovaného súdom prvého stupňa, preto ich odvolací súd nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o treste odňatia slobody. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému A. A. podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., § 51 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov, podmienene odložený podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 51 ods. 2 Tr. zák. na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v

trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov spolu s uloženou povinnosťou podľa § 51 ods. 4 písm. i) Tr. zák. spočívajúcou v príkaze podľa svojich schopností a možnosti v skúšobnej dobe zaplatiť zameškané výživné zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 4 a 5 Tr. zák., konkrétnej miere závažnosti spáchaného trestného činu vyplývajúceho z jeho povahy, zo spôsobu spáchania a z hroziaceho i reálne spôsobeného následku, tiež zisteným prirážajúcim okolnostiam, ako aj pomerom obžalovaného a možnostiam jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Vzhľadom k vyššie uvedeným argumentom, odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine a treste v prospech obžalovaného A. A., preto v tomto smere nepovažoval odvolacie námietky obžalovaného za dôvodné a neakceptoval ich.

So zreteľom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.